

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/638/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223722
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223722.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, práv. zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 24.3.2014, č.k. 10C/166/2012-49 a uzneseniu zo dňa 28.7.2014, č.k. 10C/166/2012-74, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 24.3.2014, č.k. 10C/166/2012-49 **p o t v r d z u j e** .
Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .
II. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 28.7.2014 č.k. 10C/166/2012-74 **p o t v r d z u j e** .

odôvodnenie:

K výroku I :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na začatie konania o zaplatenie sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumy 495,- eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že navrhovateľka si uvedený nárok uplatnila s odôvodnením, že bola účastníčkou exekučného konania, v ktorom ako povinná vystupovala L. V., pričom súdny exekútor predložil Okresnému súdu Bratislava V návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom dňa 15.7.2010 a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.10.2010. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 9 mesiacov), čo je možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok a tento postup bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľky. Z uvedeného dôvodu si navrhovateľka uplatnila majetkovú škodu v sume 125,- eur, predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom s tým, že na správu pohľadávky

prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administráciu listín v sume 15,- eur. Zároveň si uplatnila aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 495,- eur vychádzajúc z toho, že pri takýchto prieťahoch v konaní Ústavný súd SR priznával finančné zadosťučinenie vo výške cca 660,- eur a za mesiac prieťahov to vychádza na 55,- eur, pričom v exekučnej veci bol súd nečinný viac ako 9 mesiacov. Navrhovateľka si uplatňuje ako priemernú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie.

Po vykonanom dokazovaní súd vec posúdil podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 1 a 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj ako „Exekučný poriadok - EP“), pričom dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. nie je dôvodný a preto ho súd zamietol. Samotnému uplatneniu nároku malo predchádzať jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom, teda Ministerstvom spravodlivosti SR. Je nesporné, že navrhovateľka dňa 23.4.2012 doručila príslušnému orgánu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody i keď tieto neobsahovali zákonom predpísané náležitosti a navrhovateľka ich na výzvu odporkyne nedoplnila, avšak samotné podanie týchto žiadosti a uplynutie lehoty 6 mesiacov na uspokojenie nároku na náhradu škody postačovali k tomu, aby bola splnená zákonná podmienka pre podanie návrhu na súd napriek tomu, že lehota 6 mesiacov uplynula až po začatí súdneho konania.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení vzniesla námietku premlčania proti nároku na náhradu škody vzniknutému pred dňom 23.4.2009. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná až dňa 15.7.2010 a poverenie súdu bolo doručené exekútorovi dňa 8.12.2010. Preto navrhovateľke do podania návrhu na súd neuplynula zákonná 3-ročná lehota na uplatnenie jej nároku na náhradu škody a z toho dôvodu nebolo možné prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú odporkyňou.

Navrhovateľka si uplatnila náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v skutočnostiach popísaných vyššie. Dôvodom namietaného nesprávneho úradného postupu malo byť teda nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, avšak súd nezistil žiadne porušenie zákona zo strany exekučného súdu a dospel k záveru, že v konaní nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a tým ani k vzniku nároku navrhovateľa na náhradu škody. Je pravdou, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len EP), v znení účinnom do 31.5.2010, bol súd povinný preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom a v prípade, ak nezistil rozpor týchto písomností so zákonom, tak do 15 dní od doručenia žiadosti bol povinný písomne poveriť exekútora, aby vykonal exekúciu. Uvedená zákonná 15 dňová lehota však platí iba v prípade, ak zo strany súdu môže byť vydané poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale v prípade zistenia rozporu žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadna lehota na vydanie zamietajúceho uznesenia nie je ustanovená a preto je možné ďalší postup súdu skúmať iba z hľadiska časovej primeranosti a konania bez zbytočných prieťahov. Uvedený logický výklad ust. § 44 ods. 2 EP vyplýva z toho, že pokiaľ doklady predložené súdnym exekútorom nie sú v rozpore so zákonom, tak by pre exekučný súd nemal byť problém vydať poverenie v lehote 15 dní, avšak pokiaľ súd zistí rozpor predložených písomností, a to hlavne exekučného titulu so zákonom, tak zamietajúce rozhodnutie nie je možné vydať v lehote 15 dní, nakoľko samotnému rozhodnutiu predchádza postup súdu, v rámci ktorého vyzýva súdneho exekútora, oprávneného alebo ich právneho zástupcu na predloženie dokladov, na základe ktorých došlo k vydaniu exekučného titulu a z hľadiska časovej náročnosti môže uvedený postup súdu trvať aj niekoľko mesiacov, a to hlavne vtedy, ak dožiadané subjekty na výzvu súdu nereagujú v stanovenej lehote a je potrebné zo strany súdu žiadosti opakovať. Tento postup bol zistený súdom aj v predmetnom exekučnom konaní 37Er/4251/2010. Súd zistil, že v konkrétnej exekučnej veci nie sú splnené procesné podmienky a konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V návrhu je zmätočne označený povinný, keď na strane 2 je povinný označený dátumom narodenia 9.3.1976, na strane 3 je odlišne uvedený dátum narodenia ako 5.12.1958, pričom v exekučnom spise je povinný identifikovaný ako IČO: 41115996 a teda nie je ani z exekučného titulu možné vyvodiť, ktorý dátum narodenia povinného je správny.

Ust. § 44 ods. 2 EP, v znení účinnom do 31.05.2010, obsahuje iba zákonnú lehotu na vydanie poverenia. Z toho dôvodu nebol splnený základný predpoklad, aby súd mohol konštatovať nesprávny úradný postup v exekučnom konaní. Súd poukázal aj na stanovisko Ústavného súdu SR, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcií nie je možné považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, ale je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote (nález ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 471/2012). Podľa názoru súdu prvého stupňa v tomto konaní existujú objektívne okolnosti, pre ktoré je možné konštatovať, že rozhodnutie súdu v exekučnom konaní bolo vydané v primeranom čase, a to z hľadiska vysokého počtu vecí na príslušnom súde (v oddelení Er v tom čase 4251 vecí). Okrem toho navrhovateľ zavádza, keď udáva, že poverenie pre nečinnosť súdu bolo vydané až po 9 mesiacoch, keď v skutočnosti bolo vydané po 3 mesiacoch (nápad veci dňa 15.07.2010 - poverenie vydané 18.10.2010) a dĺžka vydania poverenia bol ovplyvnená čiastočne aj dovolenkovým obdobím. V tomto exekučnom konaní bolo zistené, že súd rozhodoval o žiadostiach o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2011, kde už lehota 15 dní neplatila pre exekučné tituly, akým boli rozhodcovské rozsudky a súd o tejto žiadosti rozhodol v primeranej lehote s poukazom na dôvody vyššie uvedené a preto nie je možné konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu či už nevydaním rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote alebo bez zbytočných prieťahov.

Prvostupňová súd poukázal aj na to, že dňa 23.04.2012 navrhovateľovi boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Návrh na začatie konania bol na súd podaný už dňa 27.09.2012, je teda zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a keďže zo strany navrhovateľa nebolo doložené žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prieťahy v konaní tak ako je to už ustanovené v § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, tak súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol a keďže základ nároku uplatňovaného navrhovateľom nebol preukázaný, tak súd sa ďalej nemusel zaoberať výškou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a k tomu, či táto je primeraná.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa §-u 142 ods. 1 O. s. p., tak že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko v súvislosti s týmto konaním mu žiadne trovy nevznikli a odporca si ani žiadne trovy neuplatnil.

Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu.

Poukázala na ust. § 15 O.s.p. a uviedla, že uskutočnila podanie obsiahnuté v texte návrhu na začatie konania, ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Preto navrhovateľka podala ústavnú sťažnosť pre porušenie jej práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľka preto podala proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľky o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľka sa nemala možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcov, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala ani možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľke s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľka nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd

porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. Namietala tiež, že ak odporkyňa nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. a skutkovým základom sa mal stať skutkový stav tvrdý žalobcom. Súd zamietol návrh na začatie konania v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, ale v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľky o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Zdôraznila, že rozhodnutie nemá náležitosti, ktoré by zodpovedali kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti poukázala aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS 36/2010. Uviedla, že z rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, čo sa rovnako týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Vyslovila nesúhlas s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Navrhovateľka hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľku nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ďalej namietala, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručených čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadrila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. (rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.3.2015), a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľky, nakoľko neboli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to už nesplnením prvého predpokladu, t. j. existencie nesprávneho úradného postupu. Preto prvostupňový súd správne dospel k záveru, že keď nebol preukázaný základ uplatňovaného nároku navrhovateľkou, nie je potrebné sa zaoberať otázkou vzniku škody, jej výškou a navrhovateľkou uplatnenou nemajetkovou ujmou. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie správne a dostatočným spôsobom odôvodnil, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K argumentácii navrhovateľky uvedenej v jej odvolaní odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo 17.10.2012, č. k. 4NcC/121/2012-14 rozhodol, že okrem sudkyne JUDr. P. K., ktorá konala v predmetnej exekučnej veci, ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava V nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka navrhovateľky v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zdôrazňuje tiež, že podanie ústavnej sťažnosti nie je prekážkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozsudku.

Neobstojí ani jej námietka, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Zo súdneho spisu totiž vyplýva, že odporkyňa sa k návrhu na začatie konania vyjadrila podaním zo dňa 25.11.2013 a toto jej vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľky doručené dňa 19.2.2014 spolu s predvolaním na pojednávanie nariadené na deň 24.3.2014 (viď doručku na čl. 45). Na toto pojednávanie sa právny zástupca navrhovateľky bez ospravedlnenia nedostavil a ani neposlal stanovisko k vyjadreniu odporkyne, hoci mal na to viac, ako jeden mesiac od jeho doručenia. Účastníci boli aj riadne poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., keďže toto poučenie im bolo zaslané spolu s rozhodnutím o vnesenej námietke zaujatosti a právny zástupca navrhovateľky ho prevzal dňa 17.1.2013 (viď doručku na čl. 17). Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľky, že nebola poučená podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Právny zástupca navrhovateľky mohol predpokladať, že na pojednávaní dňa 24.3.2014, na ktoré

sa bez ospravedlnenia nedostavil, môže súd dokazovanie vyhlásiť za skončené a vo veci rozhodnúť, nakoľko v takomto postupe súdu nič neprávnilo. Navrhovateľka sa svojou pasivitou (nepožiadala o odročenie pojednávania, nezúčastnila sa ho, nepredložila súdu dôkazy napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p.) sama obrala o možnosť aktívne ovplyvniť priebeh súdneho konania predkladaním dôkazov a reagovaním na vyjadrenie odporkyne.

Odvolačný súd tiež poukazuje na to, že je irelevantná námietka žalobcu ohľadne nemožnosti vo veci meritórne rozhodnúť z dôvodu, že nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o prerušenie konania, nakoľko v prejednávanej veci takúto žiadosť nepodal. Z uvedených dôvodov tak žiadne práva žalobcu postupom súdu prvého stupňa neboli porušené.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II

Napadnutým uznesením zo dňa 28.7.2014, č. k. 10C/166/2012-74 súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur podľa položky 7a zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (ďalej len ZoSP).

Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie. Namieta v ňom, že uznesenie nie je riadne odôvodnené, resp. neobsahuje žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, čím vlastne namieta jeho nepreskúmateľnosť, čo je dôvod na to, aby bolo rozhodnutie zrušené. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/295/2013, zo dňa 30.7.2013, ktorým uvedený súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a pre nedostatok dôvodov.

Uviedla, že jej bol vyrubený súdny poplatok vo výške 20 eur za podané odvolanie s poukazom na položku 7a sadzobníka súdnych poplatkov, pričom podľa položky 7a sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu teda nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie a dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľka podala odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku a navrhovateľ preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, v ktorom bol vyslovený názor, že „Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe ZoSP (sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyrubujú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. V prílohe ZoSP nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie jej tak bola uložená v rozpore so zákonom, čo je zásahom do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ale rovnako tak aj porušením čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon.

Navyše, podľa ust. § 18ca ZoSP, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 1.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, do ktorého času bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. d) ZoSP konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, od poplatku vecne oslobodené. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

K odvolacej námietke navrhovateľky, že uznesenie nie je odôvodnené, odvolací súd uvádza, že ide o rozhodnutie, ktoré sa v praxi súdov odôvodňuje len odkazom na jednotlivé položky Sadzobníka súdnych

poplatkov (príloha k ZoSP). Aj v predmetnom uznesení je odkaz na položku 7a sadzobníka, čo odvolací súd považuje vzhľadom na charakter rozhodnutia za postačujúce odôvodnenie.

Navrhovateľka v odvolaní namieťa, že vyrubenie súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku podľa položky 7a sadzobníka je v rozpore so zákonom, keďže vzhľadom na skutočnosť, že návrh na začatie konania podala na súd pred 1.10.2012 (konkrétne dňa 27.9.2012), je v zmysle ust. § 18ca ZoSP nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené, z čoho vyvodzuje, že jej nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku zo dňa 25.9.2014, č.k. 17C/199/2012-82. Tento právny názor navrhovateľky však nie je správny.

Podľa § 1 ods. 1 ZoSP, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (čo je predmetom konania v prejednávanej veci) bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené, a teda nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zák. č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov.

Pre posúdenie správnosti vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku v tejto veci je podstatné ust. § 6 ods. 2 ZoSP, z ktorého je zrejmé, že ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej, a povinnosť platiť poplatok je závislá od právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy bol poplatkový úkon urobený. To znamená, že navrhovateľka by nebola povinná zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podala do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 24.3.2014, č.k. 4C/166/2012-49 až dňa 7.5.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zák. č. 286/2012 Z.z., navrhovateľka ako odvolateľovi (navrhovateľke poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur. Povinnosť platiť poplatky podľa rovnakej sadzby i v odvolacom konaní vo veci samej vyplýva aj z bodu 3 veta prvá poznámok k položke 1 sadzobníka.

Keďže odvolacia námietka navrhovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci neobstojí, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.